

SANJIN MIHELIC

Arheološki muzej u Zagrebu
Trg Nikole Šubića Zrinskog 19
HR – 10000 ZAGREB
smihelic@amz.hr

PRETPOVIJESNI NALAZI IZ ALJMAŠA I PITANJE ZLATNOG NALAZA IZ DALJA

UDK 902.3 »63«
Izvorni znanstveni rad

U radu se predstavlja devet predmeta koji se već gotovo čitavo stoljeće čuvaju u Pretpovijesnoj zbirci Arheološkog muzeja u Zagrebu, za čije je mjesto podrijetla navedeno podunavsko mjesto Aljmaš. Predmeti su stečeni otkupom od Josipa Schmiederera, muzejskog povjerenika u Dalju, a pružaju uvid u naseljenost aljmaškog područja tijekom pretpovijesti s obzirom na to da pokrivaju vremenski raspon od mlađega kamenog doba do starijega željeznog doba, čime se ujedno i dobro uklapaju u razvojnu sliku pretpovijesti na prostoru Aljmaša. Za jedan predmet, brončane konjske žvale, dovodi se u pitanje svrsishodnost atribucije ekonimu Aljmaš s obzirom na uočljivu povezanost ovog predmeta s od ranije poznatim nalazima iz obližnjeg Dalja. U radu se također raspravlja o Schmiedererovoj ulozi muzejskog povjerenika u kontekstu poznatog daljskog zlatnog nalaza iz berlinskog Muzeja, koji je nestao u vihoru Drugog svjetskog rata.¹

Ključne riječi: Aljmaš, Dalj, hrvatsko Podunavlje, starije željezno doba, žvale, karičica, Schmiederer Josip, zlatni nalaz iz Dalja

Key words: Aljmaš, Dalj, Croatian Danube region, Early Iron Age, horse bits, rings, Schmiederer Josip, gold finds from Dalj

U depou Pretpovijesne zbirke Arheološkog muzeja u Zagrebu već se gotovo stotinu godina čuva nekoliko predmeta za koje je zabilježeno da potječu iz Aljmaša, istočnoslavenskog sela smještenog nekoliko kilometara nizvodno od sutoka Drave i Dunava. Predmeti su nabavljeni 1912. godine, i to jednim dijelom kupnjom od Josipa Schmiederera u Dalju, dok je preostali dio Muzeju darovao tadašnji aljmaški župnik, Ivan Šulc. Jedini predmet za koji nema pouzdanih podataka o prispjeću je glinena amforica čiju je sliku reproducirao Z. Vinski (1958: T. X, 7), no postoje indicije da je i u ovom slučaju riječ o otkupu u kojem je sudjelovao Josip Schmiederer.

Josip Schmiederer se pojavljuje kao trgovački partner Muzeja u niz navrata, u transakcijama koje su uglavnom imale za rezultat obogaćivanje zbirke predmetima iz Dalja, kao i nekih susjednih lokaliteta.

¹ Ovaj rad posvećujem poštovanoj kolegici Dubravki Balen-Letunić, dugogodišnjoj voditeljici Pretpovijesne

zbirke Arheološkog muzeja u Zagrebu, s uspomenom na godine zajedničkog rada.

teta.² U razdoblju između 1906. i 1913. godine njegovim je posredstvom u Pretpovijesnu zbirku prispjelo više stotina raznovrsnih nalaza, nerijetko vrlo visoke vrijednosti. U Arhivu Arheološkog muzeja u Zagrebu čuva se bogata prepiska sa Schmiedererom, uključujući i njegov dopis kojim se Muzeju nudi za povjerenika pri otkupu starina u Dalji i okolici,³ o čemu će još biti riječi kasnije u tekstu. Za župnika Šulca, s druge strane, darivanje triju predmeta bio je jedini čin po kojem je ostao zabilježen u muzejskim knjigama. Kako to nerijetko biva slučaj, ne postoje nikakvi podaci o okolnostima ili mjestu nalaza, osim neizravnih podataka u muzejskom arhivu. Stoga, usprkos tome što se nalazi, kako će se vidjeti, uklapaju u razvojnu shemu pretpovijesti užeg aljmaškog područja, ta se činjenica ne bi smjela smetnuti s uma. Riječ je, po svemu sudeći, o slučajnim nalazima s jedne ili više različitih pozicija u samom mjestu ili okolici, dok za barem jedan predmet postoji opravdani oprez u pogledu atribucije ili, bolje rečeno, svrshodnosti atribucije Aljmašu, o čemu će biti više riječi u diskusiji nalaza.

Aljmaš, smješten na sjevernim obroncima Daljske planine, prvo je u nizu od nekoliko mjesta koja leže uz visoku desnu obalu Dunava u Slavoniji (karta 1). Uzmemo li se u obzir osnovne karakteristike užeg naseobinskog prostora – brežuljkasti teren u blizini važnog vodotoka, sa širokim ravničarskim predjelima u neposrednoj blizini – lako se uočava da položaj današnjeg naselja daleko nadilazi osnovne uvjete bitne pretpovijesnim populacijama pri odabiru mjesta za naseljavanje. I šira okolica Aljmaša, uostalom, pružala je odlične uvjete za život u pretpovijesti, što potvrđuju i susjedna mjesta, mahom važni arheološki lokaliteti (Bijelo Brdo, Sarvaš, Erdut, Dalj), kako tijekom pretpovijesti tako i kroz kasnija razdoblja.



Karta 1. Aljmaš i neposredna okolica.

Sve do prije četvrt stoljeća arheološki nalazi iz Aljmaša svodili su se na predmete pronađene na površini ili prigodom raznovrsnih poljoprivrednih ili građevinskih radova, dakle, na materijal koji nije bilo moguće pridružiti jasnom arheološkom kontekstu. No čak i takvim nesavršenim metodama bilo je moguće ocijeniti kako su se na užem području Aljmaša pružala naselja neolitičkih, eneolitičkih te brončanodobnih i željeznodobnih kultura (sopotska, vučedolska, badenska, vatinska, daljsko-bjelobrdska, daljska te latenska), a k tome još i pripadajuće nekropole, ustanovljene doduše tek za bjelobrdsku i daljsku kulturu (MINICHREITER 1984). M. Bulat spominje »ostatke poda neke halštatske kuće« na istočnoj strani sela, kao i nalaz »manje kasnohalštatske žare sa spaljenim

2 Iz Erduta, Bijelog Brda te Borova (npr. žara iz Erduta AMZ inv. P-4995, amforica iz Bijelog Brda P-5046, nalazi iz Borova P-6297, 6298, 6299, Borovo-Gradac P-8236).

3 Arhiv AMZ, svezak Dalj/1906 pismo Josipa Schmiederera od 17. 01. 1906.

kostima«, pronađene nešto sjevernije (BULAT 1975: 19). Jedna je pak veća halštatska žara, s četiri ručke, pronađena na Crkvini, gdje su pronađeni i daljsko-bjelobrdske nalazi, a na jednoj terasi istočno od ovog lokaliteta, poznatog kao Dolnjak ili Stepaničevac, pronađeni su uz daljsko-bjelobrdske i kasnobrončanodobni nalazi (BULAT 1975: 19; ŠIMIĆ 2000: 111). Koplja iz mlađega željeznog doba izorana su pak na nekoj njivi u okolici sela (BULAT 1975).

Prvo stručno arheološko istraživanje u Aljmašu izvedeno je 1982. godine, na lokalitetu »Podunavlje« u središtu mjesta (MINICHREITER 1982; 1984; 1985). Tom je prigodom istraženo osamdesetak kvadratnih metara pri iskopu podrumskog prostora, unutar kojeg je otkriven dio zemunice široke 4 m, a dugačke preko 9 m, koliko je iznosila otkrivena dužina unutar otkopa. Otkriveni nalazi sastoje se od naseobinskih elemenata slavonsko-srijemske vatinske kulture te daljsko-bjelobrdske kulture, a k tome još i od neolitičkih, eneolitičkih te stariježeljeznodobnih nalaza. U Zlatnoj ulici, na broju 52, 1976. godine pronađene su žare daljsko-bjelobrdske kulture sa spaljenim kostima (MINICHREITER 1984: 88, bilj. 4). O nalazima iz Aljmaša koji se čuvaju u Muzeju Slavonije u Osijeku pisao je S. Forenbaher (1991) u svom pregledu nalazišta grupe Belegiš II u istočnoj Slavoniji. Uz površinske nalaze s Crkvine i iz Zlatne ulice, kao i one s nepoznatog nalazišta u Aljmašu, Forenbaher spominje srednjobrončanodobnu keramiku. O upravo takvoj, srednjobrončanodobnoj, keramici iz Aljmaša u Muzeju Slavonije govori J. Šimić u članku o kontinuitetu nastanjivanja u sjeveroistočnoj Slavoniji tijekom brončanoga doba (ŠIMIĆ 1993a: 129, Sl. 4, 1–2, Zlatna ulica) te u radu o nalazištima daljske grupe u Daljskoj planini, među koja ubraja i Aljmaš (ŠIMIĆ 1993b). Također spominje i ulomak amforice iz rane faze slavonsko-srijemske vatinske kulture te navodi Podunavlje, Zlatnu ulicu i Crkvinu kao lokalitete s obiljem nalaza daljsko-bjelobrdske grupe, kao i s vatinskim nalazima te kasnobrončanodobnim nalazima belegiške i daljske grupe (ŠIMIĆ 1993b: 134). Jednu amforicu (pehar na nozi) iz vatinsko-belegiške faze s Podunavlja u Aljmašu objavljuje u publikaciji Blago muzeja Slavonije (ŠIMIĆ 1997, 56, kat. 8). O istim lokalitetima, uz Dolnjak, piše i u svojoj knjizi o kulturnim skupinama s inkrustiranom keramikom (ŠIMIĆ 2000).

Sljedeća iskopavanja na Podunavlju datiraju iz 2000. i 2001. godine (ŠIMIĆ 2001). U zaštitnim istraživanjima na prostoru buduće crkve Svetišta Gospe od utočišta, koja su ukupno obuhvatila 511,5 m², pronađeni su dobro očuvani pretpovijesni slojevi iz neolitičkog i eneolitičkog vremena te sloj srednjeg brončanog doba, koji je nažalost najvećim dijelom uništen, po svojoj prilici obradom vinograda. Tek se jedan objekt može sa sigurnošću pripisati ovome vremenu: prostrana jama pronađena uz južni rub iskopa, koja je sadržavala nalaze slavonsko-srijemske vatinske kulture i daljsko-bjelobrdske kulture (ŠIMIĆ 2001: 74). Prije izgradnje druge i treće faze svetišta Gospe od Utočišta, krajem 2005. godine ponovno su provedena zaštitna istraživanja na Podunavlju. I tom prilikom otkriveni su slojevi i nalazi koji odgovaraju slici stečenoj u prethodnim istraživanjima: neolitički i eneolitički, najvećim dijelom dobro očuvani slojevi i objekti te razoreni sloj srednjeg brončanog doba, ponovno tek s par sačuvanih jama (ŠIMIĆ 2005).

OPIS PREDMETA

Pretpovijesna zbirka Arheološkog muzeja u Zagrebu sadrži ukupno devet predmeta iz Aljmaša, tri brončana: sjekiricu, ukrasnu ploču i dio žvala; pet keramičkih: dvije amforice, odnosno pehara na nozi, manju posudu (žaru) te dva utega, kao i fragmentiranu kamenu bradvu. Žaru i utege Muzeju je poklonio Ivan Šulc, župnik u Aljmašu, dok su preostali predmeti otkupljeni od Josipa Schmiederera. Predmeti nisu objavljeni, izuzev žare na T. 3, 3⁴ te jedne od amforica (T. 2, 1; VINSKI 1958: T. X, 7).

4 U objavi VINSKI-GASPARINI 1973: T. 5,6 žara se uvukla među srodne primjerke iz Surčina, pa to ovdje ispravljamo.

1. Bradva, kamen, inv. P-6491 (T. 1, 1)

Fragmentirana kamena bradva polukružnog ili D-presjeka. Donja strana bradve je potpuno zaglađena. Veći dio sječiva je odlomljen. Oba bočna ruba s gornje strane bradve pokazuju znatna oštećenja. Sačuvana dužina: 7,4 cm; širina tjemena: 2,9 cm; širina sječiva: 4,2 cm; debljina: 1,9 cm.

2. Uteg, keramika, inv. P-6494 (T. 1, 3)

Stožasti uteg sa zakošenim rubom i koničnom bazom.

Promjer: 6,4 cm; debljina: 2,6 cm.

3. Uteg, keramika, inv. P-6495 (T. 1, 4)

Plosnati uteg u obliku kotača sa središnjim zadebljanjem na obje strane otvora.

Promjer: 8,7 cm; debljina: 1,9 cm

4. Pehar na nozi, keramika, inv. P-20607 (T. 2, 1)

Pehar na nozi s dvije trakaste X-ručke koje spajaju rub i rame posude, ukrašene s po dvije paralelne žlijebljene vertikalne linije. Na kontaktu s rubom ručke završavaju u obliku volutastih izbočenja koje također nose ukras paralelnih žlijebljenih linija. Rub posude je izvijen, četvrtasto razvučen (gotovo kvadratičan), s povišenim uglovima. Vrat je koničan, ukrašen između ručki s dvije paralelne žlijebljene linije ispod ruba te s još dvije urezane linije ispod njih (dojam je da su ove posljednje naknadno urezane preko još jedne žlijebljene: dakle, da su prvobitno bile tri žlijebljene linije). Ispod linija nalaze se sa svake strane između ručki po tri niza od tri okrugla uboda. Vrat je jasno odvojen od trbuha posudice vodoravno položenim ramenom, ukrašenim gusto poredanim širokim zarezima/ubodima između ručki. Ispod zareza teku dvije paralelne žlijebljene linije koje se prekidaju ispod ručki. Trbuh je izrazito loptastog oblika, ukrašen paralelnim vertikalnim užlijebljenim linijama koje polaze od vodoravnih linija ispod ramena te metopno zatvaraju površinu trbuha. Linije su pri vrhu oivičene okruglim ubodima. Na najširem dijelu trbuha, ispod ručki te na nasuprotnim stranama, nalaze se četiri bradavičasta izbočenja, lagano okrenuta nadolje. Vertikalne žlijebljene linije uokviruju spomenute bradavice, a na dijelovima trbuha gdje nema bradavica linije nisu žlijebljene već su urezane. Pri samom dnu posudice, noga je ukrašena s dvije paralelne žlijebljene linije. Dno posudice je ravno, s jedva primjetnim (1 mm) povišenjem.

Pehar je fine fature, crne i fino uglačane vanjske površine.

Širina ruba: 6,3 x 8,7 cm; širina trbuha: 11,9 cm; širina dna: 4,0 cm; visina: 11,1 cm; debljina stijenke: 0,25 cm.

5. Pehar na nozi, keramika, inv. P-6492 (T. 2, 2)

Pehar na nozi (amforica) s dvije polukružne X-ručke trokutastog presjeka koje spajaju rub i rame posude, sa središnjim vertikalnim rebrom, koje su na kontaktu s obodom izvorno vjerojatno završavale bradavičastim izbočenjima, no koja nedostaju. Po sredini ručki na rebrima se nalazi po jedna mala bradavica. Rub posude je izvijen, rombično razvučen te lagano sedlast, tj. s povišenim uglovima koji su trokutasto izvučeni. Vrat je koničan, ukrašen između ručki s dvije vodoravne paralelne urezane linije ispod ruba te po sredini između ručki sa svake strane, s po jednim vertikalnim rebrom, po čitavoj dužini ukrašenim sitnim točkastim ubodima. Iznad i ispod urezanih linija, uokolo čitavog vrata posude, simetrično su raspoređena četiri para po pet ili šest vodoravnih točkastih uboda. Vrat je jasno odvojen od trbuha posudice vodoravno položenim ramenom, ukrašenim gustim nizom točkastih uboda između ručki te s po jednom bradavicom po sredini između ručki (na dnu rebra). Četiri simetrično raspoređena vertikalna rebrasta izbočenja s ubodima, koja teku niz ručke i niz vrat posude nastavljaju se i na trbuhu te završavaju na najširem dijelu trbuha u vidu bradavičastih izbočenja. Po sredini i po bradavicama, rebra su ukrašena s vodoravnim nizovima od po pet do šest

točkastih uboda. Lijevo i desno od svakog rebra, paralelno s njime, teku po dva jedva primjetna plitka žlijeba, dok na četiri mjesta uokolo trbuha, između tih žljebova, teku po dvije tanke urezane linije, na vrhu kojih se nalaze vodoravni nizovi od po pet ili šest točkastih uboda. Trbuh je zaobljen, gotovo blago bikoničan, s nisko stojećim najširim dijelom. Noga ne nosi nikakav ukras te se konično sužava prema dnu, koje je sasvim ravno. Vanjska površina je svijetlosmeđa, neuglačana. Pehar je fine fature s primjesama pijeska.

Širina ruba: 5,4 x 6,8 cm; širina trbuha: 10,2 cm; širina dna: 3,7 cm; visina: 9,9 cm; debljina stijenke: 0,3 cm

6. Posuda (žara), keramika, inv. P-6493 (T. 3, 3)

Crnopolirana posuda (žara) bikoničnog tijela te ravnog dna, kojoj nedostaje gornji dio (vrat i usta). Na sačuvanom dijelu ramena uokolo čitave posude teče niz od pet horizontalnih kanelura. Trbuh je ukrašen širokim turbanastim žljebovima te s dva nasuprotna para roščića i drški.

Širina trbuha: 14,2 cm; širina dna: 5,8 cm; sačuvana visina: 8,4 cm; debljina stijenke: 0,3 cm.

7. Sjekira, bronca, inv. P-6488 (T. 1, 2)

Mala sjekira sa zaliscima uza sječivo, prijelazni oblik od sjekira s povišenim rubovima prema sjekirama s peticom. Tjeme je ravno, oštrica je lagano zaobljena i neznatno lepezasto proširena.

Dužina: 10,6 cm, širina oštrice: 2,7 cm, širina tjemenja: 1,7 cm, najveća debljina: 1,3 cm.

8. Ukrasna ploča, bronca, inv. P-6490 (T. 3, 1)

Ukrasna ploča od brončanog lima kružnog oblika izrađena tehnikom lijevanja. Gornja strana ukrašena je plastičnim narebnjima koja se koncentrično šire od blago naglašenog središnjeg izbočenja. S donje strane nalazi se lijevana petlja.

Promjer: 5,1 cm.

9. Dio žvala, bronca, inv. P-6489 (T. 3, 2)

Članak dvodijelnih žvala s dvije kapljičaste petlje na krajevima, ukrašen kosim urezima koji tvore motiv riblje kosti.

Dužina: 7,3 cm.

Fragmentirana bradva (T. 1, 1) odgovara tipu III/1a⁵ prema podjeli D. Antonović (ANTONOVIC 2003: 54–55, Sl. 32). Ovaj tip oruđa prvenstveno je korišten za izradu drvenih predmeta, a svojim asimetričnim oblikom bio je prilagođen dubljenju i tesanju drveta (ANTONOVIC 2003: 54). Ova alatka pokazuje jasne tragove upotrebe: prije svega, tjeme nosi brojne tragove udaranja, a sječivo je većim dijelom odlomljeno. Nadalje, za razliku od hrapave gornje strane, donja strana bradve je posve uglačana, po svemu sudeći uslijed sekundarnog korištenja alatke kao oruđa za glačanje drugih kamenih, keramičkih ili koštanih predmeta, nakon što je zbog oštećenja sječiva izgubila svoju izvornu funkciju. Iz vremena ovog drugog života alatke vjerojatno potječu i oštećenja na bočnim rubovima, točnije udubljenja nastala hotimičnim odbijanjem manjih odbojaka. Moguće je pretpostaviti da su ovi utori imali služiti kao oslonac za prste pri korištenju alatke kao glačalice. S obzirom na naselje sopotske kulture na Podunavlju, moguće je da upravo tamo treba tražiti mjesto pronalaska ove bradve, no sopotskih nalaza ne nedostaje niti u bližoj okolici Aljmaša, primjerice istočno od sela, na Velikoj Straži (BULAT 1975: 20).

5 S obzirom na činjenicu da je odlomljeno gotovo čitavo sječivo ne može se odrediti je li možda ipak riječ o tipu III/4, koji obuhvaća bradve (Antonović koristi termin *tes-*

la) s ukošenim sječivom. Također, zaobljeni polukružni presjek bradve zapravo je smješta negdje između podtipova *a* i *c* prema Antonović.

Jednako je tako moguće da i glineni utezi potječu s nekog od ova dva nalazišta, iako iz kasnijeg razdoblja. Konični utezi s konkavnom bazom (T. 1, 3) čest su nalaz na eneolitičkim lokalitetima. Primjerice, susrećemo ih u jasnom stratigrafskom kontekstu na nedavno istraživanim lokalitetima badenske kulture u istočnoj Slavoniji.⁶ Plosnati kružni glineni predmet sa središnjim zadebljanjem (T. 1, 4) možemo opisati kao uteg ili kao model kotača⁷, s brojnim nalazima s eneolitičkih i ranobrončanodobnih lokaliteta u Hrvatskoj i susjednim zemljama.⁸

Aljmaške amforice ili pehari na nozi (T. 2, 1–2) pripadaju dobro poznatom brončanodobnom obliku, karakterističnom, prije svega, za srednje brončano doba i za vatinsku kulturu, odnosno pojedinu njezine segmente ili inačice. Na prostoru istočne Slavonije i zapadnog Srijema ovu je vrstu posuda moguće pratiti *mutatis mutandis* još od dalekih prototipova koji se pojavljuju u okviru rane faze slavonsko-srijemske varijante vatinske kulture s kraja ranog i početka srednjeg brončanog doba.⁹ Svoj karakteristični oblik dobivaju u vrijeme faze Lovas,¹⁰ a elaborirani oblik i bogata dekoracija nastavljaju se i u razvijenoj, vatinsko-belegiškoj fazi slavonsko-srijemske vatinske kulture,¹¹ kao i u kasnome brončanom dobu u okviru Belegiš II kulture (DIZDAR 2002: 34). Oblik i način ukrašavanja dviju amforica iz Aljmaša smješta ih u srednje brončano doba, u okvire faze Lovas ili eventualno Belegiš I kulture, koje odlikuje arheološka građa karakteristična za stupnjeve Br B1, odnosno Br B2/C1 po srednjoeuropskoj relativnoj kronologiji brončanog doba.

Iako joj nedostaje gornji dio, izvorni izgled aljmaške žarice (T. 3, 3) vjerojatno ne predstavlja zagonetku. Riječ je o karakterističnom obliku Belegiš II kulture, bikoničnoj crnopoliranoj žari tzv. »pseudoprotovillanova« tipa, s razgrnutim obodom, koničnim vratom koji je ukrašen horizontalnim kanelurama te turbanasto kaneliranim trbuhom. U predloženoj podjeli žara Belegiš II kulture (FORENBAHER 1988) ovaj bi primjerak odgovarao inačici C, iako u obliku koji ponešto odstupa od standarda, posebice s obzirom na nedostatak parova drški i roščića na trbuhu, umjesto kojih se ovdje javljaju tek po dva prihvata, odnosno bradavice na ramenu. Forenbaher smješta ovu inačicu žara u vrijeme počevši od kraja Br D stupnja do zaključno u Ha A2 (FORENBAHER 1988: 33), a prostorno najbliže paralele mogu joj se naći u Sarvašu¹² te na Velikom Varodu u Erdutu,¹³ kao i na Vučedolu.¹⁴

Mala brončana sjekira sa zaliscima uza sječivo (T. 1, 2),¹⁵ posve nalik primjerku iz nedaleke ostave Bizovac, prijelazni je oblik od sjekira s povišenim rubovima k sjekirama s peticom. Meyer

6 Npr. na dva lokaliteta na trasi autoceste A5 u istočnoj Slavoniji između Đakova i Osijeka: Josipovac Punitovački-Veliko polje I (ČATAJ 2009: 117, T. 7, 2) i Josipovac-Gravinjak (u pripremi za objavu).

7 BAKKER et al. 1999, predmete ovog tipa svrstavaju među najranije arheološke pokazatelje pojave vozila na kotačima.

8 Za sumarni pregled vidi MARKOVIĆ 2002: 34.

9 Poput amfora iz Vinkovaca (DIMITRIJEVIĆ 1979: 141, T. 6, 5). Dakako, ove amfore tek u najosnovnijim crtama upućuju na to da stoje u ishodištu razvoja bogato elaboriranih oblika iz kasnijih faza.

10 VINSKI 1958: T. IX, T. X donosi više amforica koje se mogu svrstati u okvire faze Lovas, kao i vatinsko-belegiške faze te Belegiš II kulture, o čijem razvojnem slijedu vidi i MAJNARIĆ PANDŽIĆ 1984: 64–68.

11 Amforice ovog tipa poznate su s brojnih lokaliteta iz bliže i dalje okolice Aljmaša, a u samom naselju već su ra-

nije dokumentirane amforice iz vatinsko-belegiške faze (ŠIMIĆ 1993: Sl. 4, 1–2). Primjerak izrazite sličnosti s amforicom na T. 2, 1 potječe iz Podunavlja (slučajan nalaz, ŠIMIĆ 1997: 55–56, kat. 7). Za najnoviji sumarni pregled ovih amforica upućujemo na objavu nalaza iz naselja grupe Belegiš na lokalitetu Josipovac Punitovački-Veliko polje I (KRMPOTIĆ 2009).

12 Sarvaš-Gradac, ŠIMIĆ 1995: T. 6, 3.

13 Erdut-Veliki Varod, VINSKI-GASPARINI 1973: T. 6, 6.

14 FORENBAHER 1990. Za pregled nalaza Belegiš II kulture u istočnoj Hrvatskoj vidi FORENBAHER 1991.

15 PIXE analiza ove sjekire koju je proveo Milko Jakšić s Instituta Ruđer Bošković pokazala je zastupljenost kositra u razini oko šest posto, a ovdje bih zahvalio dr. Jakšiću te kolegi Damiru Doračiću iz Arheološkog muzeja u Zagrebu na ovim podacima.

ovaj tip uvrštava u sjekire s peticom s jezičcima, odnosno s otvorenom peticom.¹⁶ A. Mozsolics (1967) također naglašava činjenicu da petica kod ovakvih sjekira još nije zatvorena¹⁷, dok Novotná u slučaju analognih primjeraka s lokaliteta Gajary (NOVOTNÁ 1970: 39, T. 11,215) te Nitriansky Hrádok (NOVOTNÁ 1970: 39, T. 11,216) ne upozorava posebno na taj element, već ih predstavlja uz ostale sjekire s peticom, u sklopu inačice sa špicastim otvorom. Ovakve sjekire susreću se kroz čitavo srednje brončano doba, s najranijim počecima na kraju ranog brončanog doba. Tako se u ostavi Nitriansky Hrádok javljaju uz keramiku klasične faze Mad'arovce kulture, uz dvije sjekire tipa Křtenov te sjekiru s rupom za nasad s hrptom (NOVOTNÁ 1970: 30, T. 49, 1–4, 6–11), čime se dobro vežu za horizont Apa-Hajdúsámson. Najveći broj sjekira ove grupe može se vezati uz horizont Kosziderpadlás-Zajta, (naročito uz horizont ostava Bühl-Niederosterwitz – Br B1), no kako je vidljivo prema primjeru ostave Bizovac, koja najvećim dijelom sadrži materijal karakterističan za Br D i rani Ha A stupanj te pripada fazi II ostava kasnog brončanog doba sjeverne Hrvatske, može ih se naći i u osjetno mlađem kontekstu, što, dakako, nema presudnog utjecaja na osnovnu dataciju ovog tipa, tako da za ovaj izdvojeni primjerak valja, prije svega, računati s vremenom stupnja Br B1 do Br C1.

Lijevane ukrasne ploče od brončanog lima (T. 3, 1) s narebrenim ukrasom plastičnih koncentričnih kružnica, čest su nalaz u srednjem Podunavlju i susjednim područjima tijekom srednjeg i kasnog brončanog doba.¹⁸ Teritorijalna rasprostranjenost ovih ploča većim se dijelom poklapa s onom srednjobrončanodobnih ploča s trnom, s najvećom gustoćom na području Transdanubije i međuriječja Save, Drave i Dunava (VINSKI-GASPARINI 1973: 95), ali susreće ih se i izvan ovog područja, primjerice na Glasincu u vrijeme faze IIIb-1. Aljmaški primjerak, sa središnjim izbočenjem i petljom na poleđini, nalazi odlične paralele u dvjema istovjetnim pločama iz ostave Brodski Varoš, koja sadrži materijal Br D i Ha A1 vremena (VINSKI-GASPARINI 1973: T. 57, 10, 11) ili pak u Bosni, u ostavi iz Velikog Mošunja (TRUHELKA 1913; KÖNIG 2004: T. 65, 10–20). Posve identičan primjerak pronađen je i u Srbiji, u utvrđenom naselju Veliki Vetren na planini Juhor, a M. Stojić ga pripisuje gvozdenom dobu Ia-b, odnosno Br D–Ha A1 vremenu (STOJIC 2003: 26, kat. 4). Sličnu, iako nešto manju ukrasnu ploču, nalazimo i među materijalom iz ostave Bingula-Divoš u Vojvodini (VINSKI-GASPARINI 1973: T. 86, 5), kao i u već spomenutoj ostavi Brodski Varoš (VINSKI-GASPARINI 1973: T. 57, 16–17). Među brojnim inačicama kasnobrončanodobnih kružnih ukrasnih ploča ponajprije treba upozoriti na onu najbližnju pločama poput aljmaške. Vrlo slične ili gotovo istovjetne ovim pločama, izuzev neukrašenog kružnog vijenca uz rub pločice koji može zauzimati između jedne četvrtine i jedne trećine promjera, su manji primjerci iz Brodskog Varoša (VINSKI-GASPARINI 1973: T. 57, 22–23), primjerak iz groba 1 tumula V iz Bandinog Odžaka (ČOVIĆ PJZ IV: 425, T. LXIII, 9), kojima je zajedničko i to da imaju nešto povišeni središnji dio te primjerice nešto dalja paralela iz ostave Jenišovice (KYTLICOVÁ 2007: T. 103, 44), datirana u istoimeni horizont ostava kulture Milavče-Knovize Ha A2/Ha B1 vremena. Ova posljednja ima pet stepenastih koncentričnih narebrenja istovjetne gustoće kao ploča iz Aljmaša, no i osjetno širi neukrašeni rubni pojas.

Brončani članak dvodjelnih žvala s kapljicaštim petljama ukrašen nizom kosih ureza koje tvore motiv riblje kosti (T. 3, 2) svrstava se u red »tračko-kimerijskih« brončanih nalaza, za koji naj-

16 MEYER 1977: 112–114, T. 24, T. 25 s više srodnih primjera.

17 MOZSOLICS 1967: Symony-Érd, T. 27, 13; Sárbo-gárd, T. 36, 1 te Törökszentmiklós-Surján, T. 40, 1.

18 Srednjobrončanodobne ukrasne ploče s izduženim trnom poput onih iz ostave Lovas (VINSKI 1958: T. II, 5–7) smatraju se podlogom za razvoj ukrasnih ploča tijekom kasnog brončanog doba, kada ih se može naći u brojnim varijantama te različitih veličina (VINSKI-GASPARINI 1973: 95–96).

bliže paralele nalazimo u središnjoj,¹⁹ sjevernoj²⁰ i istočnoj Mađarskoj²¹ te u Rumunjskoj.²² U svom opsežnom djelu o tračko-kimerijskom krugu nalaza na prostoru jugoistočne Panonije Carola Metzner-Nebelsick iscrpno je obradila i pitanje konjske opreme, pri čemu je žvale s petljama kapljičastog oblika svrstala u osnovni tip 2 (METZNER-NEBELSICK 2002: 229, Abb. 108). Iz priloženih karata rasprostranjenosti pojedinih tipova vidljivo je da se ovaj tip u kombinaciji s urezanim ukrasom pojavljuje i zapadnije i sjevernije, u gornjem Podunavlju i gornjem Polablju,²³ a aljmaški primjerak predstavlja najjužniji do sada poznati nalaz. Analogije za dvodjelne žvale s kapljičastim petljama ili pak za one ukrašene urezivanjem moguće je naći i znatno bliže, u Hrvatskoj primjerice u Batini i Kaptolu, no kako je već rečeno, samo komad iz Aljmaša sadrži kombinaciju dviju spomenutih značajki.²⁴ U kronološkom pogledu, tračko-kimerijski nalazi karakteriziraju razdoblje prijelaznog horizonta završne kulture polja sa žarama i nastupajućeg ranohalštatskog horizonta Ha B3 i Ha C1 vremena, odnosno 9. i 8. st. pr. Kr. Prema analogiji s mađarskim ostavama Szanda, Dinnyés i Biharugra, iz kojih potječu istovjetni primjerci žvala, i ovaj aljmaški nalaz može se sinkronizirati s horizontom VI ostava Karpatske kotline²⁵, što bi odgovaralo ranohalštatskom Ha C1a stupnju prema PARE 1991, odnosno prvoj polovici i sredini 8. st. pr. Kr.²⁶

RASPRAVA

Iako za predmete iz depoa Arheološkog muzeja u Zagrebu ne raspolažemo s podacima o mjestu nalaza, s obzirom na njihovu tipološku analizu, kao i na prikazano stanje istraživanja s pregledom poznatih nalazišta s područja Aljmaša, jasno proizlazi da se bez ikakvih nedoumica uklapaju u razvojnu sliku ovog prostora. Pokušamo li pripisati ovdje objavljene nalaze pojedinim arheološkim kulturama, možemo ustvrditi da nalazi upućuju na prisustvo sopotske i badenske te možda vučedolske kulture, zatim vatinske kulture u fazi Lovas te u vatinsko-belegiškoj fazi (Belegiš I kultura), zatim Belegiš II kulture te naposljetku daljske kulture.²⁷

Podaci o provenijenciji predmeta iz Aljmaša na koje nailazimo u Arhivu vrlo su šturi, a do određenih podataka može se doći proučavanjem korespondencije sa Schmiedererom. Ovaj spominje Aljmaš u nekoliko svojih pisama, navodeći primjerice kako je s Hoffillerom obišao Dalj i Daljsku planinu te Erdut i Mariju Almaš.²⁸ Pismo zaprimljeno 20. listopada 1910. godine otkriva nam

19 Dinnyés, ostava (?) (GALLUS – HORVÁTH 1939: T. IX, 13).

20 Szanda, ostava (GALLUS – HORVÁTH 1939: T. X, 18, 19).

21 Biharugra, ostava (ranije Ugra; GALLUS – HORVÁTH 1939: T. XII, 6).

22 Cipäu, ostava (ranije Maroscsapó; GALLUS – HORVÁTH 1939: T. XXXIX, 4).

23 METZNER-NEBELSICK 2002: Abb. 110, Abb. 113.; nalazi iz grobova s bavorskih nalazišta Dietfurt i Riedenburg te nalazišta Záboří nad Labem i Platěnice u istočnoj i središnjoj Češkoj.

24 Iz Batine potječe primjerak s kapljičastim petljama glatke površine bez ukrasa (METZNER-NEBELSICK 2002: T. 36, 6), ali i primjerak s urezanim ukrasom s vanjskom petljom u obliku slova D (METZNER-NEBELSICK 2002: T. 36, 5). Kaptolski nalaz je vremenski mlađi, a petlje nemaju kapljičasti već kružni oblik (VEJVODA – MIRNIK 1971: T. V, 4).

25 PARE 1999: 369–370. Metzner-Nebelsick i za Hrvatsku uvodi šesti horizont ostava izdvojivši iz horizonta V prema Vinski-Gasparini ostave Šaregrad i Ilok (METZNER-NEBELSICK 2002, 61).

26 Za recentni pogled na kronologiju završetka kasnog brončanog doba i početka starijeg željeznog doba promatranog područja vidi PARE 1996; 1999; METZNER-NEBELSICK 2002, sumirano u LOŽNJAK DIZDAR 2004. Ovaj stupanj bi, dakako, odgovarao Müller-Karpeovom Ha B3 stupnju. Ovdje bih želio zahvaliti kolegici Dariji Ložnjak-Dizdar na vrlo konstruktivnim opaskama i komentarima ovog teksta, kao i na pomoći u vezi literature.

27 Potrebno je napomenuti da ovaj prostor pokazuje odlike područja izrazitog kontakta daljske i bosutske kulture (o odnosu te razgraničenju ovih dviju kultura vidi TASIĆ 1979, LOŽNJAK DIZDAR 2004).

28 Pismo Brunšmidu od 26. travnja 1909.

moguće podrijetlo jedne od dviju amforica, one koja je tek u novije vrijeme zabilježena u inventarnoj knjizi (T. 2, 1). Naime, u pismu moli neka mu pošalju neke predmete »...*liepo natrag, a od mojih novaca mi obcignite poštarinu i ovaj lončić ako Vam netreba kojeg sam našao u Mariji Aljmašu*«, iz čega bi se dalo zaključiti da je lončić ostao u Zagrebu. Da bi to uistinu mogao biti naš pehar ukazuje i sljedeće Schmiedererovo pismo u kojem, očigledno odgovarajući na Hoffillerov upit, donosi točnu provenijenciju ovog predmeta, navodeći položaj kao Čosinac.²⁹

Za drugi pehar s velikom dozom vjerojatnosti možemo zaključiti da potječe od Heinricha Bergera iz Aljmaša,³⁰ a moguće je da je od njega prekupljena i brončana sjekira.³¹ Berger je uz ove imao i neke druge predmete, primjerice »*još malo od željeza sitnarije*«, ali ništa što bi se sa sigurnošću moglo vezati uz predmete iz Muzeja. Kako Schmiederer u dopisnici od 9. prosinca 1911. podsjeća kako bi se u »*Mariji Almašu kod Bergera trebale prekupiti stvari*«, prilično je izvjesno da su barem neki od predmeta koji su uneseni u knjigu kao otkup iz 1912. godine prekupljeni od Bergera. Naravno, ovaj podatak nam ne kazuje baš ništa o tome odakle ti predmeti izvorno potječu.

Tražimo li mjesto provenijencije ovih predmeta među lokalitetima do sada spominjanima u literaturi lako bi se moglo zaključiti da su pozicije na Podunavlju, kao i na Crkvini te Zlatnoj ulici mogući kandidati, no ovom pitanju svakako treba pristupiti s oprezom. Osim toga, predmete dobivene kupnjom ni u kom slučaju ne bi trebalo promatrati kao utvrđenu činjenicu, već u najboljem slučaju kao uvjetno prihvatljiv podatak, tim više što se Schmiederera, kako će se vidjeti, ni u kom slučaju ne treba smatrati posve vjerodostojnim izvorom. Nadalje, za određene predmete postoje i druge objektivne okolnosti koje upozoravaju na maksimalni oprez pri razmatranju njihove provenijencije: vrijedan nalaz poput aljmaških brončanih žvala kao da vapi za materijalno supstancialnijim ranohaštatskim nalazištem od do sada dokumentiranih sporadičnih nalaza iz Aljmaša, a obližnja nekropola na Busiji doima se upravo »ostvarenjem ovog sna«, napose uzmu li se u ozbir tamošnji nalazi konjske opreme. Naime, da bi aljmaški primjerak žvala s velikom vjerojatnošću trebalo pridružiti daljskim nalazima ukazuje i činjenica da se na gotovo svim lokalitetima na kojima smo evidentirali primjerke žvala s kapljicaštim petljama i urezanim ukrasom one pojavljuju sparene upravo s tipovima psalija koje nalazimo u Dalju,³² dakle tipovima Ia,³³ Id,³⁴ IIa,³⁵ IIb³⁶ i X³⁷ prema Metzner-Nebelsick.

Prihvatimo li mogućnost da se podrijetlo aljmaških žvala uistinu može vezati uz daljske nalaze konjske opreme, valjalo bi razmotriti okolnosti pod kojima su se žvale našle među predmetima iz Aljmaša u depou Arheološkog muzeja i ocijeniti u kolikoj ih je mjeri svrsishodno objavljivati kao aljmaški nalaz.

29 Čosinac je položaj u zaseoku Marinovci jugozapadno od Aljmaša, odnosno južno od linije Aljmaš-Bijelo Brdo. Za ovaj podatak i druga pojašnjenja u vezi uže topografije Aljmaša zahvaljujem gospodinu Darku Barjaktareviću iz Aljmaša.

30 U jednom pismu, vjerojatno s kraja 1911. godine, Schmiederer spominje lončić koji je »*više u četiri čoška, ali je mali*« te donosi i grubi crtež, koji pokazuje da je riječ o upravo ovom tipu pehara.

31 U istom pismu spominje i crta i »*nadžak*«. Crtež uistinu nema neku visoku umjetničku vrijednost, ali daje dovoljno naznaka da se zaključi da predstavlja upravo našu sjekiricu.

32 To se odnosi na već spomenute nalaze Szanda, Dinnyés, Biharugra, Cipäu, Zábófi nad Labem.

33 Psalije s Darnayevih iskopavanja na Prkosu, nestale iz muzeja u Keszthelyu (DARNAY 1903: 35, sl. 9) te psalije s Daljske planine iz Muzeja Slavonije u Osijeku (METZNER-NEBELSICK 2002: T. 102, 16).

34 Arheološki muzej u Zagrebu, inv. 7267, 7268 (VINSKI-GASPARINI 1973: T. 119, 14–15). Žvale iz ostave (?) Dinnyés zapravo su nađene sa psalijama tipa Ic, vrlo bliskim daljskima tipa Id.

35 Arheološki muzej u Zagrebu, inv. 7526 (VINSKI-GASPARINI 1973: T. 119, 16–17).

36 Arheološki muzej u Zagrebu, inv. 7257 (VINSKI-GASPARINI 1973: T. 119, 18), ovaj primjerak je od željeza.

37 Naturhistorisches Museum Wien, inv. 38466, 34867 (GALLUS – HORVÁTH 1939: T. XXXVII, 4–5).

Kako je već istaknuto, s izuzetkom keramičke žare te dvaju utega koje je Muzeju donirao župnik Šulc, predmeti objavljeni u ovom radu vezuju se uz osobu Josipa Schmiederera, muzejskog povjerenika iz Dalja.³⁸ Prezime Schmiederer spominje se u vezi s otkupom predmeta iz Dalja od 1905. godine. Naime, u to je vrijeme predmete Muzeju slao izvjesni Ferdinand Schmiederer,³⁹ postolar iz Dalja, a svoju ulogu muzejskog povjerenika ubrzo je kompromitirao odlukom da vrijedni nalaz zlatnih predmeta (EBERT 1908) što ga je seljak Đuro Klepac iz Dalja pronašao pri rigolanju svog zemljišta na Daljskoj planini 1905. godine proda trgovcu starinama Josipu Lichtenecku iz Székesfehérvára,⁴⁰ umjesto da ga uputi u Narodni muzej u Zagrebu, što mu je u skladu s njegovom povjereničkom funkcijom svakako trebala biti važnija obaveza. Spomenuti zlatni nalaz, na koji ćemo se još vratiti kasnije, završio je u *Museum für Vor- und Frühgeschichte* u Berlinu, a koncem Drugog svjetskog rata izgubio mu se trag. Osim što je prokockao Brunšmidovo i Hoffillerovo povjerenje, Schmiedereru je taj potez priskrbio i probleme s vlastima, koje su mu odrezale visoku novčanu kaznu od 1800 kruna, zaplijenile neke arheološke predmete što ih je čuvao kod sebe te mu još odredile i najpoptorniju redarstvenu pažnju.⁴¹

Uskoro nakon ovih zbivanja, početkom 1906. godine, drugi se Schmiederer, Josip, javlja Brunšmidu s molbom da ga Muzej prihvati kao povjerenika, a u jednom od njegovih prvih pisama doznajemo da je on Ferdinandov brat. U istom pismu traži od Brunšmida, odnosno Hoffillera opravdanje za bratov (i svoj) potez izgovarajući se neznanjem te moli ovog da se založi za njega kod vlasti, što Hoffiller, začudo, i čini.⁴² Tijekom čitave godine Josip Schmiederer s jedne te Brunšmid i Hoffiller s druge strane intenzivno razmjenjuju pisma, a razmjenu prate i bogate pošiljke predmeta sakupljenih s različitih pozicija u okolici Dalja, među kojima se gotovo isključivo spominju zemljišta i vinogradi na Daljskoj planini, odnosno na Busiji. Sljedeće dvije godine prepiska je rjeđa, jednako kao i broj predmeta koji Schmiedererovim posredstvom dolazi u Muzej. Između 1909. i 1911. godine, kad Hoffiller istražuje na Busiji, predmeta s Busije je osjetno manje, dijelom jamačno i stoga što Hoffiller i osobno otkupljuje predmete od seljaka prilikom svog boravka na terenu, a knjige bilježe mnogo više predmeta pristiglih s Kraljevca te s drugih pozicija, poput Ciglane ili dunavskog bajera. Iako se još 1911. bilježe Schmiedererove pošiljke s Busije, poput onih iz vinogradâ F. Astaloša i dr. Hoffmana, predmeti otkupljeni tijekom 1912. godine ili ne nose pobližu oznaku mjesta odakle potječu ili su navodno pronađeni na lokacijama poput dunavske obale ili dunavskog bajera.

Stječe se dojam da, s obzirom na Hoffillerovo istraživanje i slijedom toga njegovo »pravo« na nalaze s Busije, Schmiederer nije smatrao pretjerano oportunističkim u isto vrijeme ili odmah potom

38 Svi navodi u ovom dijelu članka temelje se na korespondenciji koju su sa Schmiedererovima vodili J. Brunšmid i V. Hoffiller, a koja se čuva u Arhivu AMZ. Brunšmid je zapravo Josipa Schmiederera imenovao povjerenikom tek početkom 1910. god., kako se vidi iz Schmiedererovih sukcesivnih pisama u kojima prvo moli da ga se prihvati kao povjerenika, a zatim biranim riječima iskazuje svoju radost zbog Brunšmidove odluke: »*Primio sam Vaše pismo kojemu obradovala i dodajem, daću svaku svezu t.j. bilo zakletva ili podpis za sigurnost i vjernost položiti, i održati, samo mi je ondak mlogo laglje prolaziti kroz tudja miesta i mogu u svakoj občini sigurno se prijaviti, a svakom neprijatelju koji izdaje starinu iz Domovine na vrat skočiti...*«. Po prvi puta se potpisuje kao »povjerenik« u pismu od 9. ožujka 1910. god.

39 Ferdinanda Schmiederera i Brunšmid spominje u svojim putnim bilježnicama kao glavnog sabirača i trgovca

starinama u Dalju (Putna bilježnica I: BALEN-LETUNIĆ – RADMAN-LIVAJA 2008: 421).

40 U korespondenciji se njegovo ime različito navodi: Lichtnacker, Lichtenecher, Lichtenek, Lichteneck, Lichtnäker, Lichtnekert. U čitavoj priči pojavljuje se i Heinrich Bátor, prekupac iz Čakovara koji je također prodavao predmete Arheološkom muzeju u Zagrebu, ali je mnogo veću ulogu odigrao u opskrbi muzeja u Beču (Naturhistorisches Museum Wien) i Berlinu (Museum für Vor- und Frühgeschichte), uključujući i materijal iz Batine (METZNER-NEBELSICK 2002: 649 sq.).

41 Ne samo njemu već i Bátoru i Lichtenecku, kako se vidi iz dopisa Kraljevske kotarske oblasti u Osijeku Odjelu za bogoštovlje i nastavu u Zagrebu Kraljevske zemaljske vlade od 24. prosinca 1905. god.

42 Hoffillerov dopis Odjelu za bogoštovlje i nastavu u Zagrebu od 27. ožujka 1906. god.

istraživačevoj matičnoj instituciji nuditi na otkup predmete koji potječu upravo odande. Uostalom, Schmiederer je i pomagao Hoffilleru u pripremi istraživanja tako što je u njegovo ime pregovarao s vlasnicima zemljišta oko mogućnosti iskopavanja. To bi moglo objasniti zašto u to doba Schmiederer ima za Hoffillera tek pokoji nalaz s Busije, iako groblje na Busiji niti u jednom trenutku nije istraživano kao velika otvorena površina, već kao niz manjih sondi (HOFFILLER 1938: 2), često i znatno udaljenih jedna od druge, dok su se površine uokolo istraživanja i dalje rigolale i obrađivale, pa prema tome skoro sigurno i donosile na vidjelo zanimljive nalaze. Iz godina iskopavanja u situacijama kada Schmiedererovi predmeti i potječu s Busije uz njih je obično vezana neka zanimljiva apologetska priča.⁴³ Ne treba biti veliki zagovornik teorija zavjere da bi se uočilo kako pri izravnom Hoffillerovom pogađanju sa seljacima Schmiederer ima malo ili nikakve koristi, dok pri posredovanju ili pak pri prodaji vlastite svojine ona može biti osjetno veća. S druge strane, ne treba ni spominjati da nije smjelo biti niti govora o tome da časnio prezime Schmiederer i ulogu čovjeka od povjerenja još jedan brat bilo čime okalja u manje od pet ili šest godina otkako je to uspjelo Ferdinandu. Treba li onda čuditi da netko malo zaobiđe punu istinu, barem možda po vlastitom sudu, i s malim vremenskim odmakom ponudi na otkup poneki nalaz s Busije, s neznatno izmjenjenim podatkom o stvarnom mjestu nalaza?⁴⁴ Aljmaš kao navedeno mjesto provenijencije utoliko je mogao poslužiti kao odličan nadomjestak, Schmiedererovoj savjesti jamačno posve prihvatljiv, naročito uzme li se u obzir da su ostali predmeti koje je tada prodao Muzeju možda uistinu mogli potjecati s neke od pozicija u Aljmašu.

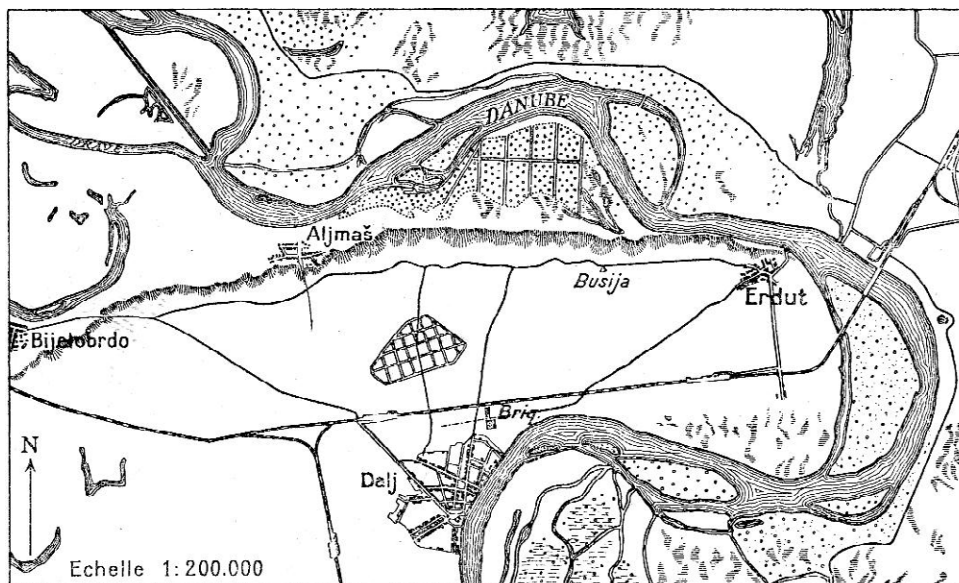
S druge strane, isto je tako jasno i da je moguće, ako je Schmiederer zapravo bio tek posrednik u prodaji, da je podatak koji je dobio od izvornog nalaznika bio lažan ili jednostavno pogrešan. Konačno, s obzirom na nevelike udaljenosti, ono što je netko mogao opisati kao položaj na Daljskoj planini nekom se drugom moglo činiti priličnije opisati kao Aljmaš, tim više što granica samog sela i katastarske općine Aljmaš seže duboko u Daljsku planinu, a standarde preciznosti pri određivanju položaja nalaza po kojima se mogao ravnati neki seljak ili nadničar prije stotinjak godina jamačno ima vrlo malo smisla ocjenjivati prema onima koji vrijede za današnje arheologe.

Sve u svemu, kada se uzmu u obzir sve navedene okolnosti, smatram da postoje vrlo jasne indicije da se ovdje objavljene žvale mogu čvrsto vezati uz od ranije poznate nalaze iz Dalja. Nužno je pritom istovremeno podsjetiti i na to da se Dalj u svim ovim slučajevima treba, prije svega, promatrati kao nadređeni zemljopisni pojam koji obuhvaća razmjerno široko područje unutar i uokolo istoimenog naselja. Sama Daljska planina, na primjer, prostire se zapravo točno između Aljmaša i Erduta, a s obzirom na položaj Prkos, Darnayevo žarno groblje u Dalju vjerojatno je vrlo lako moglo biti objavljeno kao groblje iz Erduta (ŠIMIĆ 2000: 117). Ovo obrazlaganje ima za cilj upozoriti kako bi bilo duboko pogrešno shvatiti ovaj primjerak žvala kao »još jednu točkicu« ili novi lokalitet na karti rasprostranjenosti žvala s kapljičastim petljama s urezanim ukrasom, kada je, vjerujem, posve jasno da ga se može pridružiti jednom više ili manje jedinstvenom pretpovijesnom arealu čiji izvorni karakter naposljetku ima vrlo malo veze sa suvremenim ili historijskim administrativnim podjelama. Stoga, pri proc-

43 Evo kako J. Schmiederer objašnjava nalaz velikog crnog lonca u pismu upućenom Brunšmidu 13. 06. 1910. god. (Arhiv Arheološkog muzeja u Zagrebu, svezak Dalj/1910): »Veliki crni lonac je od Ivana Pavoševića na busiji nađen prije 30 godina otac Ivanov, držalisu na tavanu gra u njemu pak sam slučajno došao mu javiti za regolovanje njegovog vinograda, i u divanu dalisumi taj lonac na odkup i pripovedaomije, da je prije nekoliko godina vadio drveće iz istoga vinograda, i pošalju diečka od 16. g. da izvadi jednu bresku, kad ali breska stajеше u jednom posuđu, tad mu reče otac t.j. Ivan Pavošević polupajga sikerom, i

diečko udari četiri puta sa sikerom i nise polupala posuđa, pak onda reče otac t.j. Ivan daj meni sikiru i on lupi dva puta štoje mogo, i tako je razmrckalo posuđe, i kaže daje bila tako velika dasu mogli dva čovieko sest i unju (biloje glupog svieta i ostače)«.

44 Brunšmid u jednom pismu Općinskome poglavarsstvu u Dalju moli naslov neka uputi Schmiederera na to da mu je »u interesu da se kod predmeta sazna što točnije nalazište, jer tim predmeti postaju vrijedniji«, dopis od 21. siječnja 1906. god.



Karta 2. Položaj groblja na Busiji u odnosu na Dalj i okolicu. Preuzeto iz HOFFILLER 1938.

jeni znanstvene relevantnosti jednog muzejskog primjerka dobivenog otkupom i bez pobliže poznatih okolnosti o mjestu nalaza, smatram kako za svaku daljnju evaluaciju podataka da je predmet prvotno bio u posjedu nekog mještana Aljmaša te da je nakon otkupa zaveden u Pretpovijesnoj zbirki Muzeja pod lokalitetom Aljmaš ima tek sekundarnu važnost, te je neophodno modificirati oznaku ovog predmeta i mjesto provenijencije navoditi, primjerice, kao Aljmaš (Dalj) ili možda još bolje kao Dalj (Aljmaš) ili već na neki treći način, ali tako da bude jasno da prenesena poruka označuje točno sljedeće: žvale iz Arheološkog muzeja u Zagrebu koje potječu s nekog lokaliteta u oklici Dalja, vjerojatno s Daljske planine, što se u ovom slučaju opet vjerojatno može izjednačiti s Busijom, a koje su uvedene u inventarnu knjigu Pretpovijesne zbirke kao nalaz iz Aljmaša.

O NESTALOM ZLATNOM NALAZU IZ DALJA

S obzirom na to da su Josip i Ferdinand Schmiederer dobili tako značajnu ulogu u ovom radu, smatram da je sasvim uputno na ovom mjestu dodatno proširiti raspravu o nekim aspektima njihovog odnosa s Muzejom. Pritom konkretno mislim na zbivanja u vezi već spomenutog zlatnog nalaza iz Dalja koji je 1908. godine objavio M. Ebert.

Ebert je objavio ukupno deset zlatnih nalaza: dva okova rađena na proboj, zoomorfnu brončanu pločicu obloženu zlatnim limom, narukvicu otvorenih krajeva, izduženu traku, karičicu, dvije perle i par koničnih pločica. Prema podacima kojima je raspolagao, predmeti su potjecali iz kosturnog groba, a na pokojnikovim je prsima bio položen i vrh željeznog koplja. Sa zlatom i kopljem je otkupljeno još šest brončanih predmeta, koje Ebert nije pobliže prikazao smatrajući kako ne čine cjelinu sa zlatnim nalazom.⁴⁵

⁴⁵ Mišljenja o izvornom karakteru ovog nalaza nisu jedinstvena: G. Kossack je primjerice smatrao kako su zlatni nalazi pripadali ranijem paljevinskom grobu, koji je naknadno poremećen latenskim kosturnim ukopom sa željez-

nim kopljem (KOSSACK 1996). Ovaj je nalaz više puta obrađivan ili citiran u stručnoj literaturi: Pandžić 1998, Metzner-Nebelsick 2003, Teržan 2009.

Korespondencija u Arhivu AMZ vezana uz nalaz i prodaju zlata pruža zanimljive podatke, no pitanje je otkrivaju li arhivski dokumenti punu istinu o čitavom slučaju. Na zbivanja oko prodaje nalaza Brunšmida je prvi upozorio Bátor, dopisnicom od 17. prosinca 1905. god., možda srdit zbog toga što je Schmiederer zlato prodao Lichtenecku umjesto njemu, koji je njih dvojicu uostalom i upoznao.⁴⁶ Brunšmid potom o tome piše Odjelu za bogoštovlje i nastavu Kraljevske zemaljske vlade (nema sačuvane kopije tog pisma), koji pak nalaže Kotarskoj oblasti u Osijeku neka istraži slučaj nezakonite prodaje 17 nalaza iz Dalja. Kotarska oblast odmah je izvršila nalog i 24. prosinca dopisom obavijestila Vladu da je nalaze pronašao seljak Đuro Klepac iz Dalja dok je 5. ili 6. prosinca 1905. god. rigolao svoje zemljište u rudini »Planina«. Na dubini od 50 do 60 cm na oko 1 čhv površine on je pronašao razne ljudske kosti, a oko njih »raštrkane nekolike predmete navodno od bronca posve zemljom zamrljane«. Odmah ih je odnio Ferdinandu Schmiedereru te su zajedno zaključili da su predmeti možda od zlata. Tri ili četiri dana nakon toga u Dalj je kradomice došao Lichteneck i otkupio predmete za 800 kruna, od kojih je Klepac dobio 600, a Schmiederer 200 kruna u ime provizije.

Smatram da se svakome tko iz ovdje navedenog zaključi kako se podatak da je Klepac onom prilikom iskopao ukupno deset zlatnih predmeta, odnosno da je Schmiederer Lichtenecku prodao cjelokupni zlatni nalaz, može uzeti za nepobitnu činjenicu, u najmanju ruku treba priznati visok stupanj vjere u istinoljubivost ljudske vrste, ili, možda nešto grublje rečeno, potpuni nedostatak kritičnosti u procjeni vjerodostojnosti izjava koje pojedinci nude za objašnjenje svojih postupaka. Nigdje, naime, nikakav mjerodavni izvor nije iz prve ruke potvrdio stvarni karakter nalaza te nam ne preostaje ništa drugo nego zaključiti da punu istinu nikada nećemo saznati. Kako je već rečeno, po zaključenju ovog slučaja uloga Ferdinanda Schmiederera kao partnera Muzeja mine, a njegovo se ime u muzejskim bilješkama pojavljuje još samo jedan jedini put, i to više od godinu dana nakon čitavog događaja.

Zanimljivo je da Brunšmid prešućuje Ferdinanda Schmiederera pri komentaru nesretne prodaje daljskog zlatnog nalaza (BRUNŠMID 1910: 236, bilješka 8), spominjući ga tek kao »nekoga suseljana koji se bavi prodavanjem starina«. Sam za sebe ovaj navod možda ne bi bio bitan da na kraju iste te bilješke Brunšmid ne progovara kako se naušnica, posve slična onoj koja je završila u Berlinu, nalazi i u Narodnom muzeju u Zagrebu. U stvari, jedina uočljiva razlika u odnosu na karičicu iz Berlina odnosi se na krajeve, koji su na zagrebačkoj karici preklopljeni. I ova naušnica potječe s Busije, ali s drugog položaja: prema bilješci u inventarnoj knjizi, pronađena je u vinogradu Miloša Očića.

Slika 1.

Karika, Dalj, zlato, AMZ inv. P-10835 (Sl. 1; T. 3, 4)

Karika od tanke žice okruglog presjeka, stanjenih preklopljenih krajeva.

Zlato, ø: 15 mm, težina: 2,51 g.



Slika 1. Zlatna karika iz Dalja, AMZ inv. P-10835.

46 Ovo doznajemo iz Dopisa Kraljevske kotarske oblasti u Osijeku Odjelu za bogoštovlje i nastavu u Zagrebu od 24. prosinca 1905. god.

Problem s vinogradom Miloša Očića je samo jedan, što je na dlaku jednako broju nalaza koji su zabilježeni s tog položaja. Da budem posve jasan, osim zlatne karičice iz Arheološkog muzeja ne postoji niti jedan drugi predmet za koji je Očićev vinograd naveden kao mjesto nalaza, a da slučajnost bude veća, Muzej je karičicu nabavio 1907. godine, znači uistinu kratko vrijeme nakon što je ista takva naušnica pronađena u rudini Đure Klepca.

Da podatak o zlatnoj karičici iz Dalja u Arheološkom muzeju u Zagrebu prođe nezapaženo možda je nehotice pridonio i Vinski, prije svega, odlukom da spomenuti nalaz ne uvrsti u svoj pregled pretpovijesnih zlatnih nalaza iz Jugoslavije (VINSKI 1959),⁴⁷ a potom i za njega nekarakterističnim propustom. Naime, osvrćući se u istom članku na nalaz koji je objavio Ebert u bilješci dodaje podatak da »jednu neobjavljenu zlatnu karičicu iz *žarnog* groba spomenute velike nekropole Dalj (...) čuva Arheološki muzej u Zagrebu« (VINSKI 1959: 224, bilješka 142). Možemo pretpostaviti da je Vinskog zavela činjenica da tri zlatne sljepoočnicarke koje se čuvaju u Muzeju potječu iz Hoffillerovih iskopavanja na Busiji i uistinu ih je moguće pridružiti žarnim grobovima⁴⁸ te je njima, čini se, nehotice dodao i četvrtu. No o ovoj posljednjoj, kako je već rečeno, apsolutno nije poznato je li pripadala kakvom grobu, a kamoli žarnom, već se jedino zna da potječe iz vinograda Miloša Očića te da je u Muzej došla 1907. godine. Sada možemo otkriti i način na koji je dospjela ovamo: otkupom, od Ferdinanda Schmiederera i to je jedini, a ujedno i posljednji put nakon 1905. god. da se njegovo ime spominje u muzejskoj dokumentaciji.

Za volju onih kojima se navedeni niz slučajnosti ne čini barem malo neobičnim složit ću se da je, naravno, posve moguće da karičica gotovo potpuno istovjetna onoj koju je objavio Ebert ipak igrom slučajnosti bude pronađena u vinogradu Miloša Očića, mjestu jedinstvenom i po tome što je karičica, čini se, jedini predmet koji je ikada pronađen ondje, a da potom dospije u ruke upravo osobi koja je otprilike godinu dana ranije već neometano raspolagala s cjelokupnim inkriminiranim zlatnim nalazom. Naravno da je moguće, ali smatram da nije i sasvim vjerojatno.

Učini li se nekome da preklopljeni krajevi zagrebačke karičice predstavljaju preveliko odstupanje od nesastavljenih krajeva kod karike iz Berlina, upozorio bih na činjenicu da i ostali parovi berlinskih zlatnih predmeta pokazuju odstupanja u obliku, veličini i težini.⁴⁹

Odlučimo li slijediti mogućnost da je zagrebačka karičica izvorno pripadala skupnom nalazu te da je Hoffiller to doznao, kako objasniti njegovo daljnje ponašanje i šutnju oko pravog karaktera ovog nalaza?

Tijekom više od stoljeća koliko je prošlo od »berlinskog incidenta« sa Schmiedererom šarolika povijest zbivanja oko trgovine arheološkim starinama potvrđuje nam kako niti sva dobra volja i trud stručnjaka niti elaborirana legislativa vezana uz ovaj problem nemaju punog učinka u sprečavanju kontinuiranog podlokavanja baštinskih resursa. Ovo iskustvo, vjerujem, dijeli velik broj arheologa, posebice oni čije aktivnosti uključuju učestalu suradnju ili čak oslanjanje na osobe koje ne vezuju stroge etičke norme primjenjive na predstavnike struke, dok se zakonske norme, s druge strane, upravo od takvih osoba često doživljavaju kao, ako već ne imaginarne, a ono barem fluidne kategorije. Kako zakonski pravorijek ne ulazi u domenu muzejskih djelatnika, netko tko se našao u

47 Na jednom mjestu navodi kao svjesnu odluku da izostavi iz izlaganja, među ostalim, »nekoliko pojedinačnih zlatnih nalaza što ih čuva Arheološki muzej u Zagrebu« (VINSKI 1959: 209).

48 AMZ inv. 10830 (1909., vinograd Luke Poštića, grob 86), 10831 (1910., vinograd Ivana Pavoševića, grob 1), 10836 (1911, vinograd Nikole Panišića, grob 5). Prve dvije su dosta slične ovdje objavljenoj karičici te karičici iz

Ebertove objave, a treća je zapravo od pozlaćene bronce, a ne od zlata.

49 Primjerice, promjeri perli od zlatnog lima iznose 35 i 28 mm, a težina im je 36 i 19 grama, dok konične pločice pokazuju i veće razlike (promjeri 11 i 34 mm, a težina 12 i 60 grama). Berlinska i zagrebačka karičica imaju posve isti promjer (15 mm) te gotovo jednaku težinu (berlinska je teška 2 g, a zagrebačka 2,51 g).

situaciji u kojoj se (možda bio) našao Hoffiller nije pred sobom imao lak zadatak te je svakako mogao smatrati da je, u cilju optimiziranja zaštite arheoloških nalaza i nalazišta, daljnje inzistiranje na represivnim mjerama uputnije zamijeniti blažim pristupom i ponovnim pružanjem ruke suradnje. Već smo izrazili čuđenje što se Hoffiller pristao zauzeti za prijestupnika kod vlasti, predlažući da kazna ne bude viša od 350 kruna, što je imalo za posljedicu da je vlast preinačila svotu koju je Schmiederer dužan platiti smanjivši je s 1800 na samo 600 kruna. Uzevši u obzir neke temeljne i opće poznate obrasce ljudskog ponašanja, vjerojatno se i bez utjecanja Maussu i inim proučavateljima fenomena darivanja možemo domisliti tome da je Schmiederer morao osjećati poriv da se na neki način zahvali na ovakvom potezu. Je li dostajalo puko »hvala« ili je pak posegnuo za nekim konkretnijim oblikom iskazivanja zahvalnosti možda nikada nećemo doznati, no smatramo kako nije sasvim izvan granica vjerojatnosti da je pronašao savršen način da se zahvali i istovremeno iskupi za svoj nesmotreni potez. Pod pretpostavkom da je zlatni nalaz iz Klepčevog vinograda prodao okrnjen, zadržavši jedan dio za sebe (vrlo vjerojatno bez inicijalne namjere da ga »spasi« već da ga proda naknadno), teško da je bilo moguće učiniti išta prikladnije nego koliko-toliko nadoknaditi štetu svom dobročinitelju i osobi/instituciji protiv koje je zapravo u početku i zgriješio ne upativši joj nalaz kao jedinom valjanom adresatu. Ukoliko su se stvari zaista više ili manje odvijale na ovakav način, nije teško razumijeti da su, barem u ljudskom smislu, Hoffilleru ruke morale biti vezane, jer je bilo kakvim objelodanjivanjem stvarnog stanja stvari Schmiedereru ponovno mogao navući nevolje na vrat. Stoga je isto tako vjerojatno da je Schmiederer svoj »poklon« i uvjetovao svojevršnim zavjetom šutnje. S druge strane, Schmiederer je mogao i inzistirati na tome da je karičicu uistinu pronašao u vinogradu Miloša Očića, ne otkrivši Hoffilleru punu istinu. Postoji, razumije se, i treća mogućnost: da je karičica zaista pronađena u spomenutom vinogradu, što bi značilo da čitava ova zamišljena pripovijest gubi smisao. Ništa od svega ovoga, nažalost, vjerojatno nikada nećemo do kraja razjasniti.

Hoffiller je tijekom studenog 1906. god. boravio u Slavoniji i Srijemu, a posjetio je i Dalj. Tada je posve sigurno susreo Schmiederera i moguće je da mu je tada u ruke došla spomenuta karičica.⁵⁰ Ako je u njega u to vrijeme i bilo ljutnje na prekupce starina, ona jamačno nije više bila usmjerena na Ferdinanda Schmiederera, već prije svega na Đulu Weissa, Skivu i doktora Hoffmanna, za koje u pismu Brunšmidu navodi kako im narod nosi starine na prodaju te u jednom trenutku doslovno tvrdi: »Ja ne dvojim, da oni stvari van eksportiraju«.⁵¹

Danas je, dakako, nemoguće ustanoviti u kakvom su odnosu izvorno mogli biti zagrebačka karičica i Klepčev nalaz, no nedoumice oko uloge Ferdinanda Schmiederera daju naslutiti da nije posve nevjerojatno da se sudbina, Sveti Nikola ili netko treći pobrinuo da daljski zlatni nalaz ipak ne nestane u cijelosti u vihoru Drugog svjetskog rata. Već je više puta ponovljeno da se s obzirom na manjak potpunih podataka nijedno od razmišljanja iznesenih u tekstu ne može smatrati utemeljenim na neporecivim činjenicama te stoga unaprijed prihvaćam svaki prigovor ove vrste. No nakon svega iznesenog ipak se postavlja pitanje bi li uistinu bilo presmiono zaključiti da je ranog prosinca 1905. godine Schmiederer uz deset berlinskih zlatnih predmeta u rukama uistinu držao i jedanaesti, zlatnu karičicu iz Arheološkog muzeja u Zagrebu? Moje je mišljenje da ne bi.

50 U pismu od 17. lipnja 1906. god. Josip Schmiederer se između ostalog raspituje hoće li tko iz Muzeja uskoro naići, jer ima »jedan zlatan prsten od starina alje divan«. To je jedini put da se ovaj predmet spominje u korespondenciji.

51 Pisano u Mitrovici 14. studenog 1906. god.

LITERATURA

- ANTONOVIĆ, D. 2003 – Neolitska industrija glačanog kamena u Srbiji. Summary: Neolithic ground stone industry in Serbia. *Arheološki institut, Posebna izdanja* (Beograd), 37/2003.
- BAKKER, J. A. – J. KRUK – A. E. LANTING – S. MILISAUSKAS 1999 – The Earliest Evidence of Wheeled Vehicles in Europe and the Near East. *Antiquity*, 73–202/1999: 778–790.
- BALEN-LETUNIĆ, D. – I. RADMAN-LIVAJA 2008 – Izvorište arhivskih podataka: izvadci iz putnih bilježnica Josipa Brunšmida o rimskim nalazima s dunavskog limesa. Summary: The Source of archaeological information: extracts from Josip Brunšmid's traveler's books on Roman finds from the Danubian limes. *VAMZ*, 3.s., 41/2008: 417–438.
- BRUNŠMID, J. 1909 – Prehistorijski predmeti iz srijemske županije. *VHAD*, n.s., 10/1909: 231–237.
- BULAT, M. 1975 – Daljska Planina. *GSM*, 28/1975: 19.
- ČATAJ, L. 2009 – Badenska kultura. Summary: Baden Culture. in: L. ČATAJ (ed.). *Josipovac Punitovački-Veliko polje I. Zaštitna arheološka istraživanja na trasi autoceste A5. Eneolitičko, brončanodobno i srednjovjekovno naselje*. Zagreb, 2009: 105–139.
- DARNAY, K. 1903 – A dályai urnatemető. *ArchÉrt*, 1903: 30–37.
- DIMITRIJEVIĆ, S. 1979 – Arheološka topografija i izbor arheoloških nalaza s vinkovačkog tla. Zusammenfassung: Archäologische Topografie und Auswahl archäologischer Funde vom Vinkovcer Boden. In: *Corolla memoriae Iosepho Brunšmid dicata. IzdHAD*, 4, 1979.; 201–269.
- DIZDAR, M. 2002 – Brončano doba. Translation: Bronze Age In: M. DIZDAR *et al.* (eds.). *Vinkovci u svijetu arheologije*. Vinkovci, 2002: 31–37.
- EBERT, M. 1908 – Der Goldfund von Dalj. *JÖAI*, 11/1908: 259–276.
- FORENBAHER, S.
– 1988. On »Pseudoprotovillanova« Urns in Yugoslav Danube Area. *OpA*, 13/1988: 23–41.
– 1990. Vučedol–Streimov vinograd: horizont kasnog brončanog doba. Summary: Vučedol–Vineyard Streim: Late Bronze Age horizon. *OpA*, 14/1990: 55–68.
– 1991. Nalazišta grupe »Belegiš II« u istočnoj Slavoniji. Summary: Sites of the Late Bronze Age »Belegiš II« Group in Eastern Slavonia. *OpA*, 15/1991: 47–69.
- GALLUS, S. – T. HORVÁTH 1939 – Un peuple cavalier prescythique en Hongrie. *DissPann*, Ser. 2, 9/1939.
- HOFFILLER, V. 1938 – *Corpus Vasorum Antiquorum*, Fasc. 2. Beograd, 1938.
- KÖNIG, P. 2004 – Spätbronzezeitliche Hortfunde aus Bosnien und der Herzegowina. *PBF* (Stuttgart), 20–11, 2004.
- KOSSACK, G. 1996 – Flügelperlen: Bemerkungen zu spätbronzezeitlichen Goldschätzen aus den Karpatenländern. In: T. KOVÁCS (ed.), *Studien zur Metallindustrie im Karpatenbecken und den benachbarten Regionen. Festschrift für Amália Mozsolics zum 85. Geburtstag*, Budapest, 1996, 339–360.
- KRMPOTIĆ, M. 2009 – Grupa Belegiš. Summary: Belegiš Group. In: L. ČATAJ (ed.). *Josipovac Punitovački-Veliko polje I. Zaštitna arheološka istraživanja na trasi autoceste A5. Eneolitičko, brončanodobno i srednjovjekovno naselje*. Zagreb, 2009: 171–232.
- KYTLICOVÁ, O. 2007 – Jungbronzezeitliche Hortfunde in Böhmen. *PBF* (Stuttgart), 20–12, 2007.

LOŽNJAK DIZDAR, D. 2004 – Odnos daljske i bosutske grupe na prostoru hrvatskog Podunavlja. Zusammenfassung: Das Verhältnis der Dalj- und Bosut-Gruppe auf dem Gebiet des kroatischen Donauraums am Anfang der älteren Eisenzeit. *Prilozi*, 21/2004:19–35.

MAJNARIĆ PANDŽIĆ, N.

- 1984. Srednje brončano doba u istočnoj Slavoniji. Zusammenfassung: Die mittlere Bronzezeit in Ostslawonien. *IzdHAD*, 9, 1984: 63–90.
- 1998. Brončano i željezno doba. In: (S. DIMITRIJEVIĆ – T. TEŽAK-GREGL – N. MAJNARIĆ-PANDŽIĆ (eds.) *Prapovijest*, Zagreb, 161–369.

MARKOVIĆ, Z. 2002 – Grabrovac kod Đakova i početak brončanog doba u sjevernoj Hrvatskoj. Zusammenfassung: Grabrovac bei Đakovo und Beginn der Bronzezeit in Nordkroatien. *Prilozi*, 19/1984: 31–45.

MAYER, E. F. 1977 – *Die Äxte und Beile in Österreich*. PBF (München), 9–9, 1977.

METZNER-NEBELSICK, C.

- 2002. *Der »Thrako-Kimmerische« Formenkreis aus der Sicht der Urnenfelder- und Hallstattzeit im südöstlichen Pannonien*. Berlin, 2002.
- 2003. Der Schatz von Michalków in Galizien, Ein Beitrag zu seiner Struktur und Deutung, *Anzeiger des Germanischen Nationalmuseums* 2003, Berlin, 2003, 56–67.

MINICHREITER, K.

- 1982. Zaštitno arheološko sondiranje prapovijesnog naselja »Podunavlje« u Aljmašu (općina Osijek). *GSM*, 46/1982: 6–8.
- 1984. Prilozi daljem proučavanju brončanog doba u Slavoniji i Baranji. Summary: Contributions to further study of the Bronze Age in Slavonia and Baranja. *Zbornik radova 4. znanstvenog sabora Slavonije i Baranje*, 1. Osijek, 1984: 73–93.
- 1985. Aljmaš »Podunavlje«, Osijek – višeslojno prapovijesno nalazište. *AP*, 24/1985: 23–25.

NOVOTNÁ, M. 1970 – Die Äxte und Beile in der Slowakei. *PBF* (München), 9–3, 1970.

PARE, C. F. E.

- 1991. *Swords, Wagon-graves, and the Beginning of the Early Iron Age in Central Europe*, Kleine Schriften aus dem Vorgeschichtlichen Seminar Marburg Heft 37, Marburg, 1991.
- 1996. Chronology in Central Europe at the End of the Bronze Age. *ActaArchæol.*, 67/1996: 99–120.
- 1999. Beiträge zum Übergang von der Bronze- zur Eisenzeit in Mitteleuropa I, Grundzüge der Chronologie im östlichen Mitteleuropa (11.–8. Jahrhundert v. Chr.). *JRGZ*, 45–1/1998 (1999): 293–433.

RICHLY, H. 1894 – *Die Bronzezeit in Böhmen*. Wien, 1894.

STOJIC, M. 2003 – *Veliki Vetren*. *Arheološki institut. Posebna izdanja* (Beograd), 38/2003.

ŠIMIC, J.

- 1984. Nalaz južnopanonske inkrustirane keramike iz Kopačeva. Summary: The find of South Pannonian incrustated ceramics from Kopačevo. *AnOs*, 3/1984: 23–43.
- 1993a. Kontinuitet nastanjivanja tijekom brončanog doba u sjeveroistočnoj Slavoniji. Kontinuirliche Ansiedlungen der Bronzezeit in Nordostslawonien. *IzdHAD*, 16, 1993: 127–148.
- 1993b. Nalazi daljske grupe u Daljskoj planini. Zusammenfassung: Fundorte der Daljgrupe in Daljska planina. *Prilozi*, 10/1993: 35–46.

- 1995. Horizont kasnog brončanog doba na lokalitetu »Gradac« u Sarvašu. Zusammenfassung: Horizont der späten Bronzezeit auf der Fundstelle »Gradac« in Sarvaš. *OZ*, 21/1995: 31–48.
 - 2000. *Kulturne skupine s inkrustiranom keramikom u brončanom dobu sjeveroistočne Hrvatske*. Summary: Cultural groups with encrusted ceramics in the Bronze Age in North-East Croatia. Osijek, 2000.
 - 2001. Aljmaš – Podunavlje, zaštitno istraživanje prapovijesnog višeslojnog nalazišta. Summary: Aljmaš – Podunavlje. Archaeological rescue excavations of a prehistoric site. *ObHAD*, 2001, 3: 70–75.
 - 2005. Aljmaš-Podunavlje. *HAG*, 2/2005: 7–8.
- TASIĆ, N. 1979 – Teritorijalno, kulturno i hronološko razgraničenje daljske i bosutske kulture. Zusammenfassung: Territoriale, kulturelle und chronologische Abgrenzung der Kulturen von Dalj und Bosut. *Balkanica*, 10/1979: 7–23.
- TERŽAN, B. 2009 – Kaukasisches Symbolgut in Südosteuropa – Bemerkungen zu Goldfibeln von Michalków – Fokoru – Dalj, *Der Schwarzmeerraum vom Äneolithikum bis in die Früheisenzeit (5000–500 v. Chr.)*, PAS 25, 2009, 190–216.
- TRUHELKA, Č. 1913 – Jedan odličan nalaz bronzane dobe iz Velikog Mošunja (Lašva). *GZM*, 25/1913: 325–335.
- VEJVODA, V. – I. MIRNIK 1971 – Istraživanja prethistorijskih tumula u Kaptolu kraj Slavonske Požege. Summary: Excavations of prehistoric barrows at Kaptol. *VAMZ*, 3.s., 5/1971: 183–210.
- VINSKI, Z.
- 1958. Brončanodobne ostave Lovas i Vukovar. Zusammenfassung: Die bronzezeitliche Hortfunde von Lovas und Vukovar. *VAMZ*, 3.s., 1/1958: 1–34.
- VINSKI, Z.
- 1959. O prethistorijskim zlatnim nalazima u Jugoslaviji. Zusammenfassung: Die urgeschichtlichen Goldfunde in Jugoslawien. *ARadRaspr*, 1, 1959: 207–236.
- VINSKI-GASPARINI, K. 1973 – *Kultura polja sa žarama u sjevernoj Hrvatskoj*. Zusammenfassung: *Die Urnenfelderkultur in Nordkroatien*. Zadar, 1973.

SLIKOVNI PRILOZI:

Karta 1. Aljmaš s neposrednom okolicom. Veliki atlas Hrvatske, Zagreb, Mozaik knjiga, 2002.

Karta 2. Položaj groblja na Busiji u odnosu na Dalj i okolicu. Preuzeto iz HOFFILLER 1938.

Slika 1. Zlatna karika iz Dalja, AMZ inv. P-10835. Snimio Igor Krajcar.

Table 1–3. Predmeti iz Aljmaša u Pretpovijesnoj zbirci AMZ (karika na T. 3, 4 je iz Dalja). Nacrtala Miljenka Galić.

SUMMARY
 PREHISTORIC FINDS FROM ALJMAŠ AND THE QUESTION OF THE
 GOLD FINDING FROM DALJ⁵²

Several objects originating from Aljmaš were kept for almost a century in the depository of the Prehistoric collection of the Archaeological Museum in Zagreb. Aljmaš is an Eastern Slavonian village located a few kilometers downstream from the Drava-Danube confluence. The objects were acquired in 1912, partially purchased from Josip Schmiederer in Dalj, while the remaining number was donated to the Museum by the then parish minister in Aljmaš, Ivan Šulc. Josip Schmiederer appeared several times as a business partner of the Museum, in transactions that mostly resulted with the expanding of the Museum collection with some objects from Dalj, as well as from neighboring sites. Between 1906 and 1913 several hundred objects arrived through his mediation to the Prehistoric collection, frequently of some value. A rich correspondence with Schmiederer is kept in the Archives of the Archaeological Museum in Zagreb, including his note in which he proposes himself for a position of museum commissioner dealing with the purchase of antiquities in the area of Dalj and its surroundings.

DESCRIPTION OF OBJECTS

1. Adze, stone, inv. no. P-6491 (Pl. 1, 1)

Fragmented stone adze, semicircular or D-form in cross section. Lower side of the adze is completely polished. Most of the blade is broken down. Both lateral sides on the upper side of the adze show signs of significant damage.

Preserved length: 7,4 cm; width of the vertex: 2,9 cm; width of the blade: 4,2 cm; thickness: 1,9 cm.

2. Weight, ceramics, inv. no. P-6494 (Pl. 1, 3)

Cone weight with an oblique edge and conical base.

Diameter: 6,4 cm; thickness: 2,6 cm.

3. Weight, ceramics, inv. no. P-6495 (Pl. 1, 4)

Flat wheel shape weight with a central protuberance on both sides of the aperture.

Diameter: 8,7 cm; thickness: 1,9 cm.

4. Cup on a stand, ceramics, inv. no. P-20607 (Pl. 2, 1)

Cup on a stand with two strap X-form handles connecting the edge and shoulder of the vessel. The cup is of fine facture, with black and carefully polished outer surface.

Edge width: 6,3 x 8,7 cm; body width: 11,9 cm; bottom width: 4,0 cm; height: 11,1 cm; wall thickness: 0,25 cm.

5. Cup on a stand, ceramics, inv. no. P-6492 (Pl. 2, 2)

Cup on a stand (a small amphora) with two semicircular X-form handles triangular in cross section connecting the edge and shoulder of the vessel.

Edge width: 5,4 x 6,8 cm; body width: 10,2 cm; bottom width: 3,7 cm; height: 9,9 cm; wall thickness: 0,3 cm.

⁵² This paper is dedicated to my distinguished colleague Dubravka Balen-Letunić, the long-term head of the Prehis-

toric collection of the Archaeological Museum in Zagreb, with a memory to the years we have spent working together.

6. Vessel (urn), ceramics, inv. no. P-6493 (Pl. 3, 3)

Black polished vessel (urn) with biconical body and flat bottom, missing its upper part (neck and mouth). A line of five horizontal flutings spreads along the entire length of the preserved part of the shoulder. The body is decorated with wide turban form grooves and two pairs of small knobs and handles placed opposite to each other.

Body width: 14,2 cm; bottom width: 5,8 cm; preserved height: 8,4 cm; wall thickness: 0,3 cm.

7. Axe, bronze, inv. no. P-6488 (Pl. 1, 2)

Small axe with valves along the blade, a transitional type from flange axes towards axes with butts. The vertex is flat, blade slightly curved and somewhat fan shape widened.

Length: 10,6 cm; blade width: 2,7 cm; vertex width: 1,7 cm; maximum thickness: 1,3 cm.

8. Decorative plaque, bronze, inv. no. P-6490 (Pl. 3, 1)

Cast circular bronze sheet decorative plaque. Upper side ornamented with plastic ribbings, spread concentrically from a mildly protuberated central bulge. A cast loop on the lower side.

Diameter: 5,1 cm.

9. Bit segment, bronze, inv. no. P-6489 (Pl. 3, 2)

Joint of two part bits with two drop shape loops on endings, decorated with transversal incisions forming a fishbone motif.

Length: 7,3 cm.

Although we do not have the information regarding the precise find site of the objects kept in the depository of the Archaeological Museum in Zagreb, taking into account the typological analysis we can conclude that the finds suggest the presence of the Sopot, Baden, and perhaps Vučedol Culture, followed by the Lovas and Vatina-Belegiš (Belegiš I Culture) phases of the Vatina Culture, the Belegiš II Culture, and, finally, the Dalj Culture.

Certain objective circumstances must be taken into account when analyzing some of the objects, accompanied by maximum caution when considering their provenance: a valuable find such as Aljmaš bronze bits almost yearns for a materially more substantiated Early Hallstatt site, compared to documented sporadic finds stemming from Aljmaš (at least those finds discovered until the present day), while the nearby necropolis at Busija seems as a »dream come true«, especially if we take into account the horse gear finds coming from that site. The fact that on almost every site with documented bits with drop shape loops and incised ornaments they appear paired precisely with types of cheek pieces found in Dalj, that is, types Ia, Id, IIa, IIb, and X, according to Metzner-Nebelsick, suggests that the Aljmaš specimen should almost certainly be affiliated with the Dalj finds.

If we accept the possibility that the origin of Aljmaš bits is to be looked for together with the horse gear finds from Dalj, we should analyze the circumstances under which the bits appeared together with the finds from Aljmaš in the depository of the Archaeological Museum and evaluate whether it is prudent to publish them as a finding from Aljmaš.

The majority of objects published in this paper are to be associated with the person of Josip Schmiederer, the museum commissioner from Dalj. The surname Schmiederer is mentioned in the context of a purchase of objects from Dalj in 1905. A certain Ferdinand Schmiederer, a shoemaker from Dalj, had sent some objects to the Museum at that time, but he compromised his name very soon after, when he decided to sell a valuable find of gold objects (EBERT 1908) discovered by a peasant Đuro Klepac of Dalj during the ploughing of his field on the Dalj Mountain in 1905 to an antiquities dealer Josip Lichteneck of Székesfehérvár, instead of dispatching it to the National

Museum in Zagreb, which should have been his primary concern as a museum commissioner. This find ended up in the Berlin *Museum für Vor- und Frühgeschichte*, but in the last days of the WW II it disappeared without trace. Besides losing the confidence of Brunšmid and Hoffiller, Schmiederer got into troubles with the authorities, and he was fined with 1800 kuna, some archaeological objects he kept were impounded from him, and he was given a rather vigilant police escort.

Soon after, in the early 1906, another Schmiederer, Josip, approached Brunšmid with a plea to be accepted as a commissioner by the Museum, and we gather from one of his earliest letters that he was a brother of Ferdinand. In the same letter he asks for Brunšmid's and Hoffiller's vindication, on the pretext that his brother, together with himself, was ignorant of the consequences of his actions; he further solicits Hoffiller's help with the authorities, which was, strangely, offered to him. During the entire year Josip Schmiederer on the one and Brunšmid and Hoffiller on the other side intensively exchanged letters, and this exchange was accompanied by rich shipments of objects gathered from different sites in the vicinity of Dalj, almost exclusively coming from fields and vineyards on the Dalj Mountain, that is, Busija.

It is interesting that Brunšmid does not mention Ferdinand Schmiederer when discussing the unfortunate sell of the Dalj gold finding (BRUNŠMID 1910: 236 n. 8), noting him as »a villager dealing with antiquities«. This comment would perhaps be of no importance if Brunšmid had not added, in the end of the note, that an earring, very similar to that ending up in Berlin, is kept in the Archaeological Museum in Zagreb. The only noticeable difference between the two earrings is in their endings, overlapping in the Zagreb earring (Pl. 3, 4). This earring also comes from Busija, but from a different site: according to a note in the inventory book it was found in the vineyard of Miloš Očić.

Figure 1.

Earring, Dalj, gold, AMZ inv. no. P-10835 (Fig. 1; Pl. 3, 4)

Earring of thin wire circular in cross section, with thinned overlapping endings.

Gold, \varnothing : 15 mm, weight: 2.51 g.

There is only one problem with the vineyard of Miloš Očić – and this is also the exact number of finds documented from this site. To be perfectly clear, beside the gold earring from the Archaeological Museum there is not a single object coming from the Očić vineyard. Another coincidence is that the Museum obtained the earring in 1907, shortly after an identical object was found in the turf of Đuro Klepac, purchased through Ferdinand Schmiederer, which is the only, and in the same time the last, appearance of his name in the Museum documentation after 1905.

Today it is impossible to determine the relationship between the Zagreb earring and the discovery of Klepac, but certain inconsistencies with the role of Ferdinand Schmiederer suggest that it is not completely impossible that fate – or something else – took care that the Dalj gold finding does not completely vanish in the blizzard of the WW II. Would it be presumptuous to conclude that Schmiederer in early December of 1905, together with the ten Berlin gold objects, held in his hands the eleventh, a gold earring from the Archaeological Museum in Zagreb? I believe not.

Rukopis primljen: 18.III.2009.
Rukopis prihvaćen: 26.IV.2009.

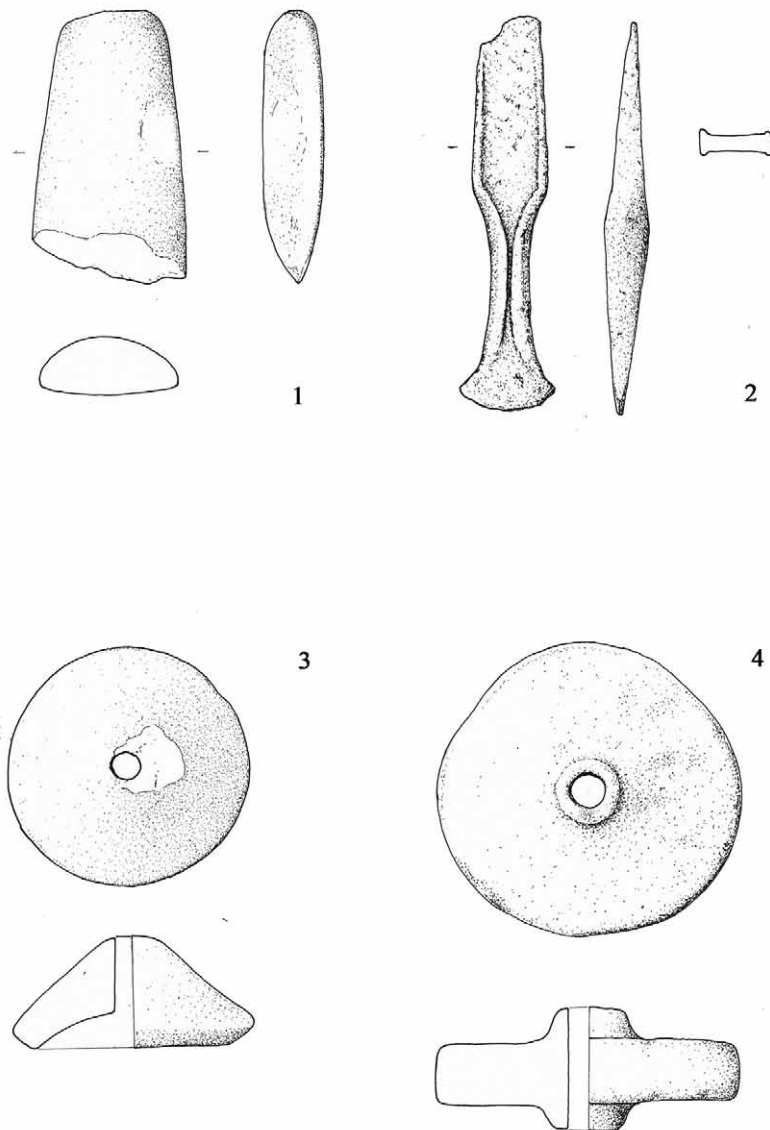


Tabla 1. *Plate 1*

Tabla 1 – Plate 1

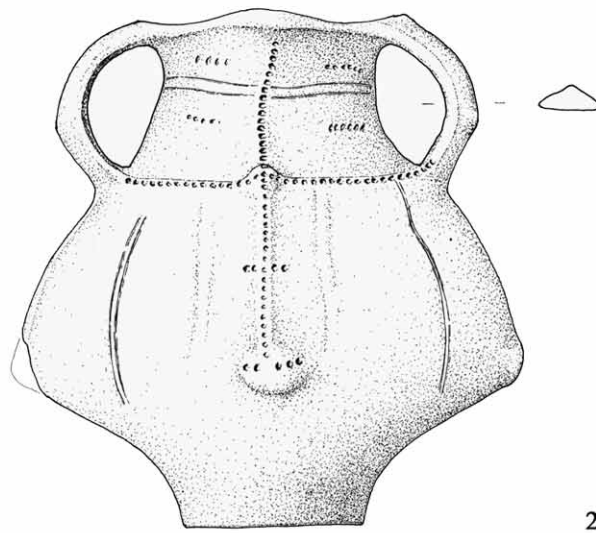
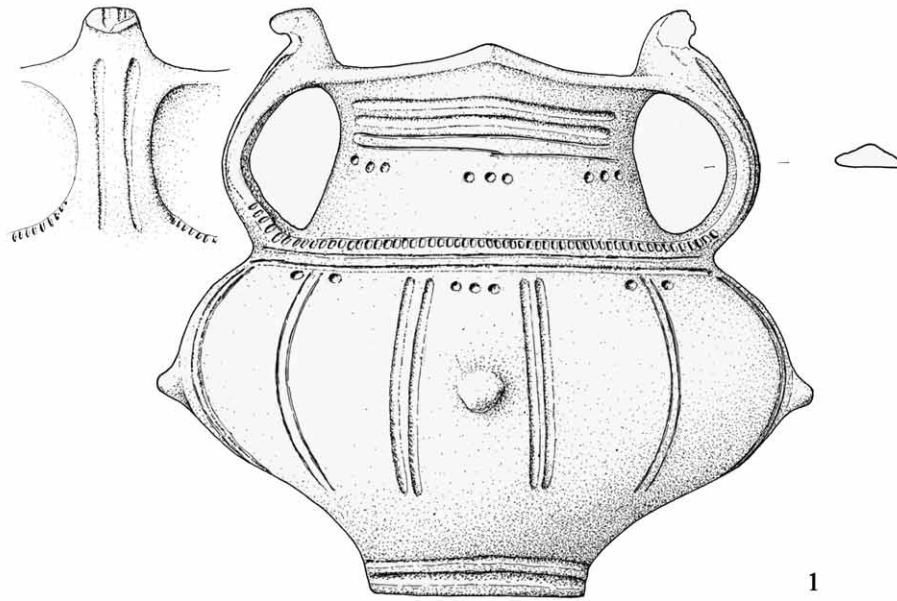


Tabla 2. *Plate 2*

Tabla 2 – Plate 2

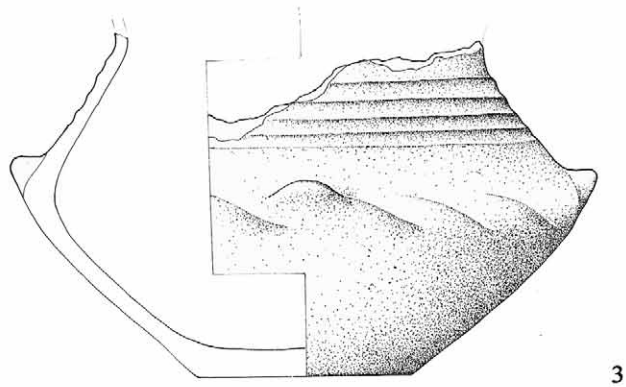
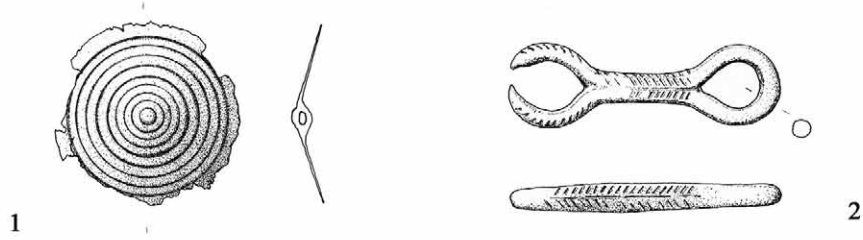


Tabla 3. *Plate 3*

Tabla 3 – Plate 3